

Escola Municipal d'Humanitats

RELATS ELABORATS AL “TALLER LITERARI PER A JOVES: VULL ESCRIURE!”

FEBRER-MARÇ 2013

Professora: Núria Martí Constans

INDEX

ELLA, Elisabet Augustín Cano	3
SUBJECTE NÚMERO 9343, Raquel Artigas Ciurana.....	7
MALSON NIT I DIA, Cristina Cobos Planiol	12
EL QUE PORTEM A DINS, Jana D. Bayé.....	18
DESCONÈIXER ET FA CONÈIXER, Carla Fernández Gutiérrez	31
OBRINT PAS, Laura Masmiquel	36

ELLA, Elisabet Augustín Cano

Podíem veure la seva rectitud i elegància. Era evident que no es trobava en aquella situació per primera vegada, mantenia la calma. Els altres no paràvem de moure'ns, ens era impossible mantenir la postura tal i com ho feia ella. Ella, sí. Tenia aspecte de dona en aquella estranya foscor que ens envoltava. Érem molts, allà dins, ho sé per la barreja de respiracions que se sentia ressonant per tota l'aula. A més, els passos agitats d'aquells qui buscàvem la manera de sortir d'allà delataven que devíem ser més de deu. M'hauria pogut fixar en qualsevol altre, però ella havia sigut el meu punt de mira durant tota l'estona. Minuts, hores, no sé quant de temps portàvem allà dins, però a mi se m'estava fent eterna l'espera.

Sí, esperàvem, però alhora volíem fugir. Volíem fugir del futur que teníem escrit en aquella sentència. Tots, ho sé, n'haviem parlat en hores mortes, quan encara no sabíem que s'acostava el final. Ella en aquells moments no hi era. De fet, mai hi havia estat. Avui era el primer dia que la veia allà. Vaig acostar-m'hi, no sabia ben bé què dir, però volia saber què havia fet per tenir també la pena de mort, com tots els altres. La vaig mirar, i em va veure. Va girar el cap i em va mirar atentament, de dalt a baix, una situació que em va resultar incòmoda. Al cap de pocs segons la vaig veure a terra, ajaguda i amb un aspecte desesperat, o aquella era la sensació que em donava.

–Perdoni, està bé?

–No cal que em tractis amb educació, que d'aquí a poca estona estarem tots morts. Estic bé, és només un efecte de la pressió baixa, em marejo i a vegades caic, però estic bé –em parlava en un to molt desagradable.

–Perdona... Només volia assegurar-me que estiguessis bé.

–Doncs mira, sí que ho estic. No cal que em diguis res més, no trigaran a eliminar-nos.

–Què has fet? Vull dir... per ser aquí, perquè et matin com a càstig. Què has fet?

–Matar. Bé, això diuen, però jo no vaig fer res –semblava nerviosa, com si ocultés alguna cosa.

–Estàs a punt de morir, no cal que intentis amagar res.

–No ho vaig fer jo. Bé, tècnicament sí, jo vaig disparar, però no a consciència.

–Què?

–A vegades els injustos també som condemnats.

No la vaig entendre.

–Què? No t'entenc. Dius que ho vas fer inconscientment, i després dius que ets injusta?

–No saps qui sóc?

–Ho hauria de saber?

–Ja vaig em vaig trobar en aquesta situació fa un temps.

–Això és impossible.

–Es va parlar molt del meu cas. Em sobta que no em coneguis, com que em miraves tant.

–Què vas fer?

–Ja t'ho he dit, disparar.

–Segueixo pensant que això de la injustícia...

–Vaig lligar-me un polític i em van fer sortir d'aquí. Això em fa injusta.

–I amb això em vols demostrar la pèssima política actual?

–No. Tu m'ho has preguntat. Creia que ja ho sabies, que per això m'havies vingut a parlar.

–Només se'm feia estrany aquest aspecte teu tan tranquil sabent que et mataran d'aquí a poca estona.

–No tinc res a fer, em mataran faci el que faci, i no hi guanyo res posant-me nerviosa.

–I aquest polític teu?

–Li vaig fotre les banyes. Saps? Jo no sóc una noia d'un sol home. I menys d'un peix bullit com aquell. Ell se'n va assabentar i el meu cas es va reobrir un mes després. Un misteri, eh? –es va començar a empenyar i el seu to començava a ser de ràbia.

–Segur que si hi tornessis, el paio aquest hi cauria.

–I tu què saps?

–Qualsevol perdria el cul per tu. Ja ho va fer un cop, i no crec que anar-se'n amb tu al llit sigui un problema per a la seva intacta reputació. Tu ho has dit, és un peix bullit.

–I què vols que faci?

Anava a respondre-li, però un dels homes forçuts que col·laborava en la matança va aparèixer de nou i va interrompre la nostra conversa. Ens va mirar a tots de dalt a baix, ens va inspeccionar un per un, com si després de tants registres poguéssim dur alguna arma oculta en algun lloc i, després de repetir el procés, es va dignar a parlar amb una veu fosca i greu.

–Si algú vol fer alguna trucada, amb vigilància òbviament, a algú a qui vulgui dir l'última paraula, que vingui. Última oportunitat. D'aquí a uns minuts començarem.

–Jo ho vull! –va saltar ella.

El peix bullit. Segur.

Va marxar emmanillada i plena de cadenes amb l'home forçut. Quina sort que tenia. Poder lligar-se un peix bullit i evitar morir. Sort, relativament. En el fons jo volia morir. La meua vida va deixar de tenir sentit quan vaig matar la meua família. Sí, tota la família. Estava cremat de la rutina, volia un canvi, però no m'atrevia a demanar el divorci així que vaig matar la meua dona i, per evitar-los el disgust, els meus fills. Els meus pares ja eren morts. Accidents. Els accidents són una merda. Jo vaig perdre una mà en un accident. El mateix on va morir el meu pare va ser en el que vaig perdre la mà. Però bé, el que vaig fer ja no m'importava. Vaig mirar tots els que hi havia a la sala. Tots eren homes plens de tatuatges i amb uns músculs impressionants. Tots menys jo. Jo era normal. Un pare de família. Prim, alt, ros i amb uns ulls molt petits. Vaig respirar a fons i vaig seure. Sabia que en aquella tanda seria l'única persona normal que moriria.

Va entrar l'home forçut un altre cop. Sense la dona. Era d'esperar. Segur que havia marxat amb el polític a festejar una estona.

–Tu, el que està assegut allà, vine. Ets el primer –l’home em parlava a mi.

–Per què jo?

–Perquè ets el que ens portarà menys problemes. Vas confessar el teu assassinat, per tant, en deus estar penedit i et deixaràs matar.

–Està bé. Mateu-me. Però, si us plau, no em feu patir.

–És el que marca la llei –es va burlar de la frase que acabava de dir.

–Que sigui ràpid.

–Va, no ens facis perdre més temps.

Vaig anar cap allà, cap a la sala on m’havien de matar, i vaig veure la cadira on el cor em bategaria per última vegada. La sala era gris i molt fosca. No tant com la primera on ens havien deixat, però fosca. La cadira era d’un blau fosc intens. Estava preparada amb un munt de substàncies químiques al voltant. Em feien por, totes aquelles substàncies. En teoria m’havien de matar sense dolor. Vaig entrar amb por. Molta, moltíssima por. Vaig seure i em van endollar a trenta mil històries que al cap i a la fi m’havien de matar. Vaig veure una colla de gent observant-me des d’una finestreta. Responsables de tot allò, m’imagino. Vaig respirar a fons i vaig tancar els ulls. Abans de fer-ho, però, la vaig veure. Entre aquella multitud que m’observava. Estava agafada de bracets a un home. El peix bullit. Seguríssim. Es van fer un petó i mentre ho feien la substància va començar a fer el seu efecte. Amb els ulls tancats, ara sí, i la respiració pausada, vaig notar una sensació paralitzant a sobre. No tornaria a sentir el pes de la culpa sobre meu. Això sí, la incertesa hi era. Què en seria, d’ella? No ho sé. No ho he sabut mai. I mai ho sabré.

SUBJECTE NÚMERO 9343, Raquel Artigas Ciurana

–Seu a la cadira, subjecte número 9343.

M'adreço resignada al seient que han col·locat davant nostre. M'aparto del grup, deixo la fila de gent on portava hores esperant. Literalment. Avanço tremolant, tot i que no penso permetre que notin que tinc por. No ells. Faig força per mantenir-me rígida. Col·loco les mans als costats gelats de ferro de la cadira, faig una volta i m'hi poso, m'hi assec. Mantinc les mans subjectades amb força als recolzabraços. Podria posar-me a plorar en qualsevol moment. Però no ho faig. Sembla que ja no em quedin més llàgrimes per vessar. Miro amb ràbia els homes i les dones vestits amb bates que prenen notes a l'altre costat de la sala. Fan ballar el bolígraf sobre un paper blanquíssim que de mica en mica s'omple de números i lletres que no veig des d'aquí. De cop, un d'ells em mira un segon i després xiuxiueja alguna cosa a l'orella del seu company. Torna a aixecar el cap i es dirigeix cap a mi. Mentre s'acosta es posa uns guants blancs de polièster. Es para davant meu i deixa anar el plàstic dels guants fent un espetec que li deu haver fet mal. Millor, s'ho mereix.

–Hauries d'apartar-te aquest cabell ros tan bonic que tens noia –diu seriós, tot i que a mi m'ha sonat com si es volgués riure de mi.

La meua mirada es clava en la seva uns segons. Intento que senti l'odi. La ràbia que em creix a dintre. Agafo amb més força la cadira. Ell no diu res. Em subjecta la mirada. Els soldats de la porta m'observen. M'hi jugo el que sigui que tenen ordres de matar qualsevol que es resisteixi a seguir el protocol. Penso un segon si valdria més la pena morir d'un tret que no de la manera que em tenen preparada els guants blancs de davant. Total, per un de menys... Tenen milers de persones desafortunades com jo a les seves mans. Però cedeixo. M'agafo el cabell que m'arriba a mitja esquena i me'l col·loco cap a un costat. Però el segueixo mirant amb odi.

Una dona d'uns trenta centímetres més baixa que l'home, uns vint més que jo, s'acosta amb un coixinet elegant de color vermell amb una

capseta al mig. Ja ho sé, què hi ha a dins. Ho he vist treure davant de tots els altres durant les últimes sis hores. I tots han mort a causa d'això. Dels 9.342 que han sigut sotmesos al programa abans que jo, no n'ha sortit cap de viu. Tinc poques expectatives de sobreviure.

L'home destapa cuidadosament la capseta i amb suavitat n'extreu una xeringa plena d'un líquid verd que acaba amb una agulla més llarga que el meu dit petit. Col·loca el polze a la part posterior i prem fent que una goteta de líquid caigui de la punta de l'agulla. Veig caure la goteta amb lentitud, com flota en l'aire fins que s'estavella al terra esquixant tot el blanc de verd. Llavors pujo la mirada cap a l'home que ara em mira a mi. Però aquest cop evito els seus ulls marrons. Sé que quan m'introdueixi l'afilada agulla al meu coll i la premi per injectar-me el líquid no hi haurà més esperança. Veig les seves sabates just a davant i apujo el cap. Veig que l'agulla se m'aproxima. Però llavors sento que la seva veu greu trenca el silenci.

–Saps com funciona això, oi?

I tant, penso. He vist el procediment als últims dos-cents pacients. Com tots morien, si tenien sort, en mig minut. Alguns només de punxar-los quedaven quietes per sempre.

–Aquest líquid verd sotmet a un estat mental en què el teu cervell crea projeccions –segueix–. Projeccions que et posen a repte i si no tens el valor suficient per contrarestar-les, acaba amb tot el teu sistema neuronal.

–Per què? –pregunto esperant el pitjor.

–Vaja, vaja. Ets la primera que gosa preguntar-ho –somriu burleta i de cop es posa més seriós–. Busquem una ment poderosa. Una ment que pugui ser entrenada per saber escollir el bé sobre el mal. Una ment que ens pugui guiar a tots cap a un nou destí, ara que quasi tota la humanitat ha sigut devastada. Algú capaç d'afrontar els pitjors moments i no fer-se enrere.

–Com ho era el President Crin, un home brillant –me'l miro i dic en veu alta el que està pensant–. Però ara és mort.

–Exacte. I ara estem provant de trobar el candidat perfecte entre aquests deu mil subjectes.

–Veuràs, no vull aixafar-vos els plans, però no crec que cap d'aquests que semblen tots dels barris baixos, orfes o vagabunds siguin aptes– dic sabent que tota aquesta gent ha sigut portada en aquests laboratoris contra la seva voluntat, ja que no podien pagar-se la vida, com jo mateixa–. Si et fixes en la meva samarreta, en la xifra que hi ha, veuràs el nombre de cops que ha fallat el pla i en les grans possibilitats que hi ha de que ho torni a fer un cop més. I un altre. Tampoc esteu segurs que hi hagi algú com ell, oi? Si no escollíreu algun líder dels barris rics, algú amb un bon nivell social. Però no podeu arriscar les seves vides.

–Ets llesta, noia –diu mirant-me seriós–. Preparada pel que t'espera?

–Tu també? –dic veient la seva mirada alarmada i confusa–. Després que la resta mori, saps què decidiran els líders, oi? Es busca una persona llesta capaç de manar de la mateixa manera de pensar que tenia el president. Segurament que si no funciona entre cap de nosaltres ho provaran amb els més intel·ligents: els científics. Els que sempre trien les opcions més lògiques –somric.

–Mira, noia, ara que he vist la boca que tens, sé que no seràs apta ja des d'aquest moment. M'has caigut molt malament –diu somrient–. Unes últimes paraules abans d'enfrontar-te al moment més difícil de la teva vida?

–Sí, esclar! –dic com qui accedeix a anar al cinema amb un amic seu–. Espero que gaudeixis d'aquesta vida que portes ara, perquè quan ens trobem a l'infern, jo i tots els altres que has assassinat et farem pagar tot el que has fet. Durant la resta de l'eternitat.

Em mira però no diu res. Es col·loca bé els guants i es prepara la xeringa. Ara m'espero que em clavi l'agulla amb força, amb ràbia. Però no m'ho deixaré fer.

–Espera't! –dic.

Em mira, impacient per punxar-me i acabar ja amb mi.

–Ho faré jo.

Primer sembla contrariat a deixar-m'ho fer. Vés a saber, sóc una pobra idiota que viu als barris baixos i que segurament està boja per voler injectar-se el sèrum que la matarà. Però llavors cedeix a la meua mirada penetrant i em passa la xeringa. Sense deixar de mirar-lo, em col·loco l'agulla a pocs mil·límetres de la pell del coll i m'empasso saliva. Llavors fixo els ulls endavant, inexpressiva. No estic preparada per morir.

Hi ha una noia al fons de la sala que em mira. L'Amèlia. Té la mirada clavada en mi i els punys tancats al costat del seu cos rígid. Érem amigues quan teníem sis anys. Però ens vam enfadar quan vam començar a l'institut. Tot i així no em vol veure morir. Encara som amigues, mai ho hem deixat de ser. Veig com perles de cristall li cauen galtes avall tot i que no fa cap soroll. Només em mira. Em clavo la xeringa.

Tot és negre. Faig voltes sobre mi mateixa però no veig res. Començo a córrer alarmada, però el negre mai s'acaba. Decideixo parar. És això la simulació de què parlaven? Aquella prova que si no supero acabarà amb tot el meu sistema neuronal? Si només és estar en negror, puc sobreviure.

De cop, tot al meu voltant es torna blanc. Em giro espantada cap a tots costats. Veig algú al fons, algú que va vestit de vermell. Sembla una gota de sang enmig d'un paper. Dubto un segon, però m'hi acosto. Quan sóc a pocs metres d'on és, veig que és una dona morena que duu un d'aquells vestits tan extravagants i lletjos que es duen a les festes de gent amb diners. La dona clava la vista en mi.

– Hola –diu.

Em sobresalto en sentir la seva veu, que és greu i calmada. Però el més estrany és que no mou la boca. La veu ve de tot arreu. Llavors treu una pistola i me la llença. Em faig enrere. Me la miro a terra però de seguida torno a posar la vista sobre la dona.

– Pren les decisions adequades. I sobretot, sobreviu.

De cop no hi és. Desapareix. I no sé què hauria fet qualsevol altre però jo m'agenollo i agafo la pistola, perquè el que m'acaba de dir no és gaire tranquil·litzador. Tot gira i em trobo de nou al barri de la meua ciutat. Tothom corre i hi ha foc pertot arreu. La gent crida i plora, i avions bombardegen la ciutat. No tinc temps de pensar i corro a posar-me a cobert. Però em paren dos grups d'homes.

–Vine si vols salvar la pell! – em diuen els de vermell.

–Necessitem ajuda! –em diuen els que porten l'uniforme verd–. Hem d'amagar els civils perquè no els matin!

Me'ls miro a tots. Tots tan seriosos i ficats en el paper. Jo en canvi sé que només succeeix a la meua ment. Però sé molt bé a qui seguiré. No sóc de les que corren a salvar el seu cul i deixa la resta en perill ni tan sols en una simulació virtual.

Corro rere seu. Mentrestant penso que segurament el repte serà sobreviure a aquesta guerra simulada. Ser prou llesta i àgil. Justa i valenta. Però llavors veig un home que s'acosta cridant amb la intenció d'acabar amb nosaltres. No penso, dispero. Cau mort a terra en qüestió de segons. No miro enrere. No puc permetre la mort d'aquests homes que pensen ajudar la gent. Em paro de cop. Veig la meua germana, la que va morir fa dos anys, la que trobo tant a faltar. M'omple d'enyorança. Veig que la tenen presa i l'apunten amb un rifle a l'esquena. Veig com disparen i cau desplomada a terra. L'esperança de salvar-la abans de perdre-la de nou s'ha esfumat. Però corro cap allà on són ells. Hi ha una altra nena i també l'apunten. No penso permetre que cap més nena mori. Que cap germana, pare, mare, avi, àvia hagin de viure amb el buit de la falta d'alguna persona estimada mai més. Decideixo no agenollar-me i plorar de nou com vaig fer al seu moment al costat del cadàver de l'Anne. Decideixo salvar la vida de l'altra nena.

–Corre! –crido mentre em fico entre ella i els rifles.

Ella comença a córrer i veig com un dels homes del grup l'agafa a coll i se l'endu. Llavors disparen. Obro els ulls. No sóc morta.

MALSON NIT I DIA, Cristina Cobos Planiol

Em miro davant el mirall gros i ample del bany de casa, en el qual et pots mirar el cos sencer. M'apujo la samarreta de color rosa pàl·lid, deixo al descobert el ventre. Fa fàstic. Miro l'expressió desolada dels meus ulls plorosos. En el reflex del mirall, intento en va trobar-hi algun rastre de l'alegria que sentia quan era feliç. Saber qui és aquesta que s'emmiralla em fa compadir-me de mi mateixa, perquè no es veu enlloc l'adolescent jove i vital que se suposa que hauria de ser; en el seu lloc hi ha una vella moribunda, que no té cap ganes de viure ni un segon més en aquest món. Li somric a la *iaia* que plora, i ella en veure la meva expressió penosa que s'assembla més a una ganyota mal traçada que a un somriure, encara esclata a plorar amb més intensitat. Quina cara més horrible, penso, i sense voler, deixo anar un xiscle d'agonia davant de tal monstruositat. M'acaricio l'estomac, i després que una llàgrima agra em vessi dels ulls, em fumo un cop de puny just a sota de les costelles. Em torno a observar al mirall, la imatge és borrosa. Tot seguit sento com si els records em fuetegessin cada centímetre de la consciència.

* * *

A l'aula A21, la professora recita la seva serenata habitual, mentre jo amb els ulls mig clucs la miro absent. L'Aïda, en veu baixa, em pregunta:

–Què et passa?

La pregunta del milió. M'ha preguntat què em passa tants de cops en l'última setmana, que no sé com no deixa de preguntar-m'ho, perquè la resposta sempre és la mateixa:

–Res.

Moc la cara en senyal de negativa i amb un fil de veu dic:

–No em passa res.

Tot i que a vegades *res* és massa.

El meu rellotge de polsera marca dos quarts d'onze del matí. Fem classe de llatí. La Pilar escriu a la pissarra *Pronom anafòric* i explica què és. ¿Són imaginacions meves o la Noèlia m'ha mirat la panxa? De sobte deixo d'escoltar què diu la professora. Un únic pensament, m'absorbeix per complet: estic grassa.

Pujo les escales de l'institut per anar al lavabo, quan ja sóc a dalt una sensació de vertigen m'esgarrafa. Només és un mareig insignificant, una mostra del meu esforç i de la meva constància, penso. Les cames em fan figa. A pesar que m'agradaria fer salts d'alegria, no en faig perquè em fa por la possibilitat de caure rodona al terra. Fa sis dies que visc a base de litres d'aigua.

A la tarda, camino per una dreuera que hi ha per arribar a casa. És un caminet de sorra i ara que ja és fosc no hi ha perill de creuar-me amb ningú. A la dreta hi ha l'autopista, i a l'esquerra hi ha l'hort d'uns veïns. Al fons es veu el bosc de color verd, tenyit per la foscor del vespre. En la part més alta de les muntanyes, s'hi veuen algunes cases del golf. El fred em travessa l'anorac. A l'hivern el cel es fa fosc molt aviat. M'aturo un moment, i busco dins la bossa de plàstic el verí dolç. Amb cinquanta euros he comprat el menjar d'un mes per a deu persones, i jo m'ho froté tot en un dia. Em fico una galeta diabòlica a la boca. Mentre la degusto tinc la sensació que la lluna em mira decebuda. Només l'obscuritat és testimoni de la meua vergonya.

A dos quarts de cinc de la matinada l'estómac se'm recargola de dolor. No ho aguanto més i vomito a l'ampit de la finestra de l'habitació, amb una bossa de plàstic a les mans. Llavors me'n vaig a la cuina, hi faig tres o quatre nusos amb les nanses i ho amago tot dins d'una altra bossa, la de les deixalles. Tot seguit m'enfilo en una cadira i agafo la capsa de laxants que amago a sobre de la nevera, al fons de tot, a la cantonada que queda en un punt mort. Baixo amb la capsa a la mà, em

faig una infusió, me la bec a poc a poc perquè crema, i em prenc deu pastilles de cop. Demà no aixecaré el cul del vàter.

* * *

L'endemà sóc a l'aula de sempre mig marejada. Tinc calor, i veig la gent que s'abriga al meu voltant. Em poso malalta només de veure'ls. Suo un suor freda i m'inclino cap endavant per fer minvar el mal de ventre. Les hores passen lentes. A l'hora de tutoria, la tutora em diu que surti al passadís, que vol parlar amb mi. Els músculs se'm tensen. Prepara't, penso.

–Què et passa, Cèlia?

A una pregunta típica, només es pot respondre amb una resposta típica:

–Res –la paraula no pot ser més seca i tallant.

–No em diguis que no et passa res, perquè no sóc burra. Veig que no estàs bé.

És curiós quan veus que la gent es preocupa per tu, però encara ho és més el fet que la preocupació desapareix tan bon punt canta el gall el matí següent.

–Mira, ja sé que no em diràs res. Que diràs que sí a tot el que et digui. Per què collons la gent és tan manipulativa?

–Però hem de fer-hi alguna cosa –segueix–. Vols anar a parlar amb la psicòloga de l'institut? Si amb mi no tens prou confiança pots parlar amb ella.

–A mi no em passa res, només és que...

Somriu i diu:

–Sí?

–Que a vegades menjo massa i em sento malament. I em costa parlar amb els de la classe...

–Dona, però tu també has de parlar-hi, si et diuen alguna cosa no et pots quedar callada.

Silenci. ¿Quan m'he quedat callada en resposta a algú de la classe? Ja m'imagino l'alumna *miss Perfecta*, dient-li a la professora que no em sé relacionar i que la culpa és meva o alguna cosa per l'estil.

– I suposo que ja saps que el cos necessita menjar, crec que el curs passat a biologia ja us ho van explicar; ja has tingut la informació suficient com per saber-ho. Sí o no?

No li puc dir a ningú el que em passa, no ho podrien entendre. Si li digués a ella, no la podria tornar a mirar a la cara. Es riuria de mi i em diria que l'aspecte no ho és tot. Ella que és tot el que es pot desitjar: prima, intel·lectual i d'aparença jove tot i que ronda la els quaranta i escaig.

Després m'ha dit que no m'he de guardar els problemes per a mi, i que d'alguna manera m'he de desfogar i treure-ho tot a fora. Ja que em costa parlar, m'ha dit que a través de l'escriptura també podia desfogar-me.

Són dos quarts de set de la tarda i estic asseguda en una cadira de la cuina, em protegeixo del fred a la vora de la llar de foc encesa, amb una llibreta de quadres a sobre la falda i un bolígraf de color blau fosc a la mà dreta. Mossego la punta del bolígraf amb nerviosisme, mentre miro com les flames de tons rogencs augmenten i disminueixen de mida consecutivament. I què escric? *La meva vida és una merda, estic grassa i les meves notes són pèssimes*. Arranco la pàgina, en faig una bola i la llanço amb força a les brases del foc. M'odio, m'odio, per què havia de néixer? Tant de bo hagués nascut morta, hauria preferit no existir en comptes de sofrir aquest infern de vida. Agafo un altre full de la llibreta i començo a escriure:

*«D'entre la foscor
va sorgir l'horror;
La por
a ser la pitjor.*

*Mai vas anar per bon camí;
Mai vas aconseguir complaure el destí.
Vas plorar durant mil segles la teva desgràcia,
i encara plores a les fosques;
no tens gens de gràcia,
et falta audàcia.
Tu ets la foscor.
Tu ets l'horror.
Tu ets la mateixa por.
Tu ets d'aquest món, el pitjor.»*

–Què escrius?

La pregunta de la mare em torna a la realitat.

–Res, deures de l'insti –dic mentre passo la pàgina de la llibreta per ocultar el que acabo d'escriure. Aquest text és de tot menys escolar.

A les vuit del vespre el pare arriba de treballar, per fi.

–Papa, em portes a l'Hipercor?

Ell em mira amb cara de cansat i diu:

–Ara, a aquestes hores. Per què?

–És que he de comprar un llibre per a l'institut.

–D'acord, anem, però afanya't a baixar.

–Sí, ja estic vestida i preparada, va anem!

Mentre anem fins al supermercat, miro per la finestra del cotxe les llums del carrer. A la ràdio sonen els èxits musicals del moment. Al cap de quinze minuts, el pare m'espera al cotxe. Jo sola, amb el moneder ben aferrat a la mà i la bossa al braç, me'n vaig a la secció de papereria, on hi ha els cúters. N'agafo un amb el mànec de color blau fosc. Després baixo a la planta de baix i agafo menjar, miro que no hi hagi ningú al passadís, obro un paquet de xocolata, en trec el plàstic perquè em fa por que quan surti soni l'alarma, i segueixo agafant més i més coses. Per dissimular, agafo unes pomes i aquestes sí que les pago, juntament amb el cúter. Ningú s'adona del que he fet, crec que ni tan sols jo n'arribo a ser conscient. Pujo al cotxe i el pare em diu que vol

veure el llibre que he comprat. Li ensenyo un llibre de l'any passat que he portat per a l'ocasió.

–Perquè has tardat tant?

–És que hi havia molta cua.

* * *

A la nit, després d'endrapar tot el que he robat, els remordiments se'm mengen. Són tres quarts de tres de la matinada. Tancada a la meva habitació de color rosa, mentre la casa resta en silenci i tothom dorm aliè al meu dolor, trec el cúter de la bossa i amb el dit polze impulso cap a dalt la peça de plàstic. La part de metall queda al descobert. M'apujo la màniga del braç esquerra i premo la part afilada del cúter sobre la meva pell immaculada. Això per ser una grassa, per no ser capaç de deixar de menjar. Això per haver-me traït. Un altre per ser horrible. Un altre per fer que la roba em quedi monstruosa. Un altre, i un altre... més. Això és el que em mereixo per ser una fracassada.

Me la clavo més fort i em marco més ratlles per tot el braç. Em pressiono les ratlles rosades amb força fins que cada un dels vint-i-cinc talls brillen de color carmesí. Em queda tot el braç cobert de sang. Ara em sento una mica millor, com si hagués pagat condemna.

Amago les proves del delicte i després de llençar pels aires la roba que duia, em poso el pijama d'ossets i m'amago a sota les mantes del llit. Em tapo la cara amb la flassada, tanco els ulls i desitjo no haver-me de tornar a despertar mai més.

EL QUE PORTEM A DINS, Jana D. Bayé

PRIMERA PART

Fa anys que tinc aquests poders. Em van aparèixer quan tenia set anys. Per mala sort, el nen a qui vaig tirar un armari ho recorda, i els amics que tenia a l'escola van veure perfectament com vaig desaparèixer d'una punta del meu jardí i vaig aparèixer a l'altra.

És veritat, tinc poders, com els superherois. Els puc fer servir quan vulgui, però n'hi ha alguns que apareixen amb la ira o quan els necessito desesperadament. El poder que controlo és la telepatia; les altres qualitats són dins meu per ajudar-me i protegir-me, però mai sé quan poden aparèixer. Tot i que... m'hauria agradat que apareguessin ara, però no em volen ajudar.

Sóc en un carrer sense sortida, atrapat per un home armat apuntant-me amb una pistola. Em vol matar, és obvi. Estic atrapat, el meu cervell treballa al cinc-cents per cent de la seva capacitat per trobar una solució. De cop sento un tret i la bala que ha sortit disparada de la pistola de l'atacant em fa diana al mig del pit. Em deixa sense aire i em tiro a terra, en posició fetal esperant que el dolor persistent passi, però no passa. Veig sang, molta sang vermella rajant de mi. La vista se'm torna borrosa, i respiro per últim cop, tanco els ulls rendint-me a la negror que tant m'esperava.

* * *

Estic flotant en algun lloc negre com la gola d'un llop, però volo i faig tombarelles en l'aire i em sembla la millor sensació de la vida, fins que una veu aguda xiuxiueja alguna cosa incomprensible. Augmenta el volum i no són paraules el que diu. No parla, riu. Un riure de pura bogeria que fa posar els pèls de punta. La veu riu cada vegada més fort tot trencant el silenci d'aquell lloc inefable. Tot al meu voltant es transforma en foc, aquella sensació reconfortant s'esvaeix donant pas a un sofriment agonitzant.

El foc em crema per dins i per fora. No ho aguanto més i deixo anar un crit de pur terror. M'adono que la veu malèfica encara riu.

Caic. Caic al buit i no acabo d'arribar a terra. Veig passar la meva vida a través dels ulls i el temps es para, em quedo a mig camí i no avanço, no avanço, perquè em quedo a mig camí.

* * *

Quan obro els ulls, la llum del sostre em cega. Les mans senten el contacte d'un llençol fred. L'oïda no capta res, però el cervell sí. Sento clarament què diu la persona que passa caminant pel meu costat. "Collons... quina gana que tinc". I em desmaio.

Al cap d'hores o segons, no sé ben bé quant temps ha passat, es va començant a desfer tota la boira que tenia al cervell. Inspiro fort, com no ho havia fet mai, retornant l'aire al cervell i al cor.

Quan per fi m'adono del que ha passat, faig córrer la mirada per l'habitació on em trobo. Tot és molt fred: el color, la temperatura, fins i tot les persones estirades en taules semblen estar congelades... Sóc al dipòsit de cadàvers. Per sort no hi ha ningú.

M'incorpo i m'embolico el llençol a la cintura perquè m'han tret la roba i em dirigeixo cap a la sortida. Però abans, em paro un moment al mirall que hi ha davant meu, un mirall de la mida d'una persona. M'observo bé. Estic més blanc que de costum, però pot ser que sigui l'efecte dels llums fluorescents que pegen del sostre. A part del color de la pell, no hi ha res sobrenatural, ni bala ni gotes de sang ni cicatriu, res. "És com si m'hagués regenerat", penso, deixant escapar un somriure. "Ja tinc un poder més".

Quan em canso de mirar-me, m'afanyo a sortir, ja que si algú s'adona que un mort s'ha escapat, començaran a fer-se preguntes.

Dos homes vestits completament de negre xoquen contra mi abans que pugui arribar a la sortida d'emergències. Les seves cares reflecteixen sorpresa, segurament perquè al passadís d'un hospital hi ha un noi aguantant-se un llençol com a pantalons. I de sobte, sense poder reaccionar, els dos homes m'arrossegueu fins a una habitació buida. Un dels homes, el més alt, s'afanya a abaixar les persianes i a tancar la

porta amb clau, al mateix temps que l'altre m'empeny i caic a terra. Es treu una pistola dels pantalons i m'apunta. Em quedo a terra, estès, aguantant el llençol contra la panxa.

–Com collons has tornat a la vida? Ets un zombi? –m'etziba sense miraments aguantant la pistola amb dues mans i un ull tancat.

–N...No! No sóc un zombi! –asseguro.

L'home obre l'ull tancat i em mira durant uns segons a la vegada que jo estossego sense poder parar. –Escolta'm, avui al matí un agent de la policia t'ha trobat mort sobre un bassal de sang i amb un pulmó perforat... Què ets?

Dubto si dir la veritat o una mentida poc elaborada. Trio la primera opció, ja que no sé si tornaré a la vida si em disparen per segon cop.

–No ho sé! Mira, fa vuit anys em van aparèixer uns quants poders especials, d'acord? No sé ni per què ni com. Mata'm, si vols, però després cap dels dos no sabrà la resposta a què o qui sóc.

Escolto com l'agressor es pregunta a si mateix si dic la veritat o no. A poc a poc abaixa l'arma.

SEGONA PART

Sospiro alleujat i veig com l'home alt que ha estat apartat de la conversa s'acosta a l'altre home i li xiuxiueja alguna cosa a l'orella. Assenteix mentre es guarda la pistola. L'home alt se m'acosta i doblega els genolls tot posant-se a la meva altura.

–Hola, sóc en James, de l'FBI–i es treu d'una de les butxaques una targeta que l'identifica. M'acosta la mà perquè la hi encaixi–. Ell és el meu ajudant Àlex. I tu ets...

–Em dic Igor–dic el nom d'un autor i menteixo igual que ells.

Li encaixo la mà i la trec de seguida.

–Escolta'm, Igor, nosaltres dos només volem saber com és que tens aquests...

–Poders –l'ajudo.

–Poders... I quan sapiguem el perquè, et deixarem en pau, sí? –
assenteixo però sé que m'estan mentint-. Molt bé, per això
necessitaríem que ens diguessis què has pogut fer fins ara.

–Vols dir de sobrenatural?

–Seria un gran avanç.

–Doooncs... –penso–, he tingut superforça, ehem... teletransportació i
immortalitat –m'amago allò de la telepatia.

–I has dit que van aparèixer fa...? –mentre estava parlant havia tret una
petita llibreta negra i anava apuntant coses amb un bolígraf també
negre.

–Quan tenia set anys, ara fa... uns vuit anys.

Els dos homes es miren i sento el mateix pensament per part de tots
dos: “És ell, l'hem trobat”.

El suposat James s'aixeca i es dirigeix cap al suposat Àlex i junts es
dirigeixen a fora de l'habitació.

–Ara venim, no et moguis –em diuen, i desapareixen per la porta tot
tancant-la rere seu.

Quan ja no els veig, m'abalanço cap a la porta i hi recolzo l'orella per
sentir què diuen.

Tanco els ulls, respiro i l'oïda capta fragments de la conversa.

–...No n'estem segurs, Sam! I si no ho és?

Un silenci incòmode balla al passadís. Però al final, l'Àlex el trenca.

–No perdem res fent-li l'examen. Ens l'emportem?

–Li ho hauríem d'explicar tot, ens creuria?

–El podem lligar, jo puc amb ell.

–Dean, té superforça i no sabem quants poders més! El millor seria que
vingués amb nosaltres pel seu propi peu. Però... com el convencem? Ni
ens ha dit el seu nom real.

–A què et refereixes, que té un detector de mentides? Vols dir?

–Pot ser, recorda que vam llegir en aquell llibre que el seu poder era
incalculable, infinit i poderós. Hem de ser cautelosos.

–Sí, però si no es creuria que nosaltres som...

Em desenganxo de la porta, un dolor agut m'està perforant el pit. Augmenta i em deixa sense respiració. Dono cops a la porta perquè aquells dos m'ajudin. Caic a terra i el meu cos tremola sense control. Sento com en James i l'Àlex entren a la sala i s'adonen del que em passa.

–Té un cobriment de cor? –sento que diu la veu llunyana de l'Àlex.

–Això sembla. Eh, Igor, estàs bé? –se m'acosta l'alt.

–Hauríem d'avisar algun metge?

Xiuxiuegen, ja no parlen. Em sento molt lluny d'aquell lloc, em desplaço com quan la bala em va travessar el pit. Paro de tremolar i em quedo estès a terra amb la boca molt oberta, intentant trobar oxigen i amb la mà al pit, pressionant-lo, sentint com el cor augmenta les pulsacions. Després d'uns segons de pura agonia, el cor se'm para deixant la vida enrere, per segon cop.

TERCERA PART

Em desperto sobresaltat. Obro els ulls i busco desesperat alguna cosa. M'aixeco, però tinc els sentits adormits i caic a terra de costat. Renego però m'aixeco de nou. Per sort només hi ha en James mirant-me amb un interrogant gegant a la cara.

Balbuceo alguna cosa incomprendible i remeno la taula que tinc més a prop. Per mala sort, només hi trobo diaris vells i armes de foc. No tinc temps per estranyar-me'n. Ensopigo amb una cadira i després arribo on estava assegut en James feia uns segons. Li agafo el bolígraf negre que té a la mà i agafo un tros de paper de la taula.

La part adormida del meu cervell es connecta amb el braç i li dóna l'ordre de moure's. Miro estranyat com la mà esquerra es mou sola gargotejant alguna cosa. Em sorprenc, sobretot, perquè sóc dretà.

Quan acabo d'escriure deixo anar el bolígraf i cau al terra fent un cop sec i quasi imperceptible.

En James, que ha estat tota l'estona mirant què feia, pensa en veu alta el que he escrit al paper.

–223131901... Igor, què vol dir... WHOA!

Em deixo caure exhaust cap enrere i en James m'aguanta. Em desmaio. De veritat, jo tampoc sé què volen dir aquets números, solament sé que són importants de recordar.

El primer que sento és algú cantant a tot pulmó "*Carry on my wayward son, there'll be peace when you're done, lay you weary head to rest, don't you cry no more...*", la cançó de Kansas en un lloc allunyat d'on sóc. De fons se sent l'aigua corrent per les canonades velles.

Obro els ulls a poc a poc. Badallo, m'incorporo i m'assec al llit.

–Hola, Igor –em diu en James–. Has dormit bé?

–Sí –dic amb la veu ronca típica del matí.

De cop, la panxa m'avisa que tinc l'estómac buit.

–Oh, sí... –en James s'aixeca i em porta una bossa i un got–. No és gaire però... bé, té – m'atansa la bossa.

L'agafo i l'obro: a dins hi ha un dònut. Flairo el got ple de cafè, sempre m'ha agradat l'olor que desprèn. Li dono les gràcies i em poso a menjar. Tinc molta gana i no em distrec amb res. Mentre bec el cafè, aixeco el cap i m'acosto a la taula on en James està treballant.

–On collons sóc? –dic adonant-me que ja no sóc a l'hospital. Als matins puc ser molt lent de ment.

–En un motel al costat de l'hospital on et vam trobar.

–I com m'hi heu portat?

En James deixa de teclejar a l'ordinador i es gira per mirar-me.

–Què recordes?

–Era a l'hospital i... i tu i el teu company em fèieu preguntes i després... negre.

–Vas tenir un cobriment de cor i et vas morir. T'hem portat aquí per amagar-te per si algú et reconeixia.

–Què? M'he mort un altre cop? Hòstia puta! –renego–. Jo només vull una vida normal, o tan normal com pugui ser! I si he de marxar del país perquè no em reconegin, ho faré, marxaré i començaré una nov...

La música que estava sonant es para de cop. Uns segons després la porta de la meva esquerra s'obre i entra l'Àlex amb una tovallola lligada a la cintura i amb les dues mans eixugant-se els cabells mentre taral·lareja *Smoke on the water*.

–Bon dia, Sammy! Ja s'ha despertat en *Jefferson Starship*?

–Perdona? –sento en James que tus per cridar-li l'atenció.

L'Àlex deixa de taral·lejar la cançó i aixeca el cap. Les gotes d'aigua li regalimen per les cames i fan una bassa al terra de marbre.

–Ups. Què tal et trobes, això... Igor?

–*Jefferson Starship*? –protesto.

–És que... són horribles i difícils de matar.

–Què...

–Àlex! –em talla en James–. Tenim feina per fer i problemes per resoldre. Et pots vestir si us plau?

–No, no cal que em mentiu més, no sóc idiota. James i Àlex no són els vostres noms de veritat. Sou Sam i Dean Winchester. I naturalment, tampoc sou de l'FBI. I ara, voldríeu fer el favor de dir-me la veritat?

En Sam/James sospira i agafa aire per parlar, però en Dean/Àlex el talla.

–Tu tampoc ens ho has dit tot.

–Vaig fer el mateix que vosaltres! –em defenso

–I com sabies que mentíem?

Se'm gela la sang per un moment. Ja m'han enxampat, penso. Només em queda dir la veritat... i un sisè sentit m'indica que puc confiar-hi.

–Tinc telepatia –dic com si res.

–Sí home! –m'etziba en Dean.

–Puc demostrar-ho. Pensa en alguna cosa.

En Dean em mira amb els ulls entretancats i pensa clarament “En Sam és un idiota.”

–Estàs pensant que en Sam és un idiota.

–El noi és bo –diu en veu alta–. Com et dius? De veritat, vull dir.

–Em podeu dir Igor, si voleu –dic fent un gest de sense importància.

–No cola. Qui ets? –es posa a la defensiva i alhora a punt d'atacar.

Els miro. Mai m'ha agradat el meu nom. Sospiro i em preparo per sentir riure.

–Em dic Kira –dic mirant a terra amb els ulls tancats amb força. Però ningú no riu. Sento com en Sam pensa: “Kira. De l’anglès *to kill*. Traducció: matar o assassí”.

–Guau! –dic meravellat–. Ets un diccionari portàtil, Sam.

–Què?

–Estaves pensant en... el significat del meu nom.

–Ja ho fa a vegades, oi Sammy?

–I la vostra història, quina és? –dic mentre en Sam es mira malament en Dean.

–La nostra vida consisteix a saber una mica de moltes coses. Això ens fa ser perillosos –diu en Dean a la vegada que va al lavabo a canviar-se.

–De petit tenies por del monstre de sota el llit? –em pregunta en Sam més seriós.

–A què ve tot això ara?

–Nosaltres dos som...

QUARTA PART

–...Caçadors. Cacem els monstres que s’amaguen a l’obscuritat. Els monstres són reals i els fantasmes també. Viuen dins nostre, i a vegades guanyen. Tu et trobes entre aquestes *vegades*. El monstre que tens a dins s’està alimentant de tu i en qualsevol moment... doncs... se’t menjarà viu –ho diu amb una veu neutral, com si ho digués cada dia a tothom.

–Què? –dic amb un fil de veu.

Espero que comenci a riure i em digui que era una broma, espero que en Dean surti de la dutxa i m’expliqui la veritat... El temps es mou però nosaltres no. La meva cara reflecteix confusió i sorpresa, però en Sam no la veu, està massa ocupat observant el terra de marbre.

–Què? –repeteixo ara més fort.

–Sí, els monstres existeixen, però són molt pitjors del que t’imagines.

–Déu és cruel! –anuncia en Dean sortint del lavabo ja vestit–. A vegades et fa viure.

–Calla Dean –li etziba el seu germà – no estem per bromes. Escolta, Kira, les persones no volen veure les coses que l’existència fa impossibles. Els monstres no existeixen. Els monstres viuen dins nostre. A la majoria dels humans els poden matar inconscientment i el monstre no arriba a créixer i evolucionar. Però hi ha casos en què el monstre s’obre camí dins teu i se’t va menjant a poc a poc, fins que al final només queda el monstre...

–I QUAN M’HO PENSÀVEU DIR, AIXÒ? –perdo els papers i em començo a enfadar–. MORIRÉ PER CULPA D’UN MONSTRE? MERDA! –callo un moment, em tranquil·litzo i reflexiono.

Agafó aire omplint tots els pulmons i el continc dins meu. L’expulso a poc a poc i parlo amb més tranquil·litat:

–I què explica els poders sobrenaturals?

–Ens pensem que és efecte del monstre que habita dins teu. Deu ser-ne un de poderós.

–No ho entenc... Què passarà quan el monstre s’apoderi de mi?

–Estaràs conscient però serà el monstre qui et controlarà i tu no hi podràs fer res.

“Ho preguntaré”. M’ho dic a mi mateix. “Ho necessites saber, Kira, no tens cap altra alternativa”. Torno a agafar aire i deixo anar aquella pregunta tan òbvia i que tant temo:

–Quant de temps em queda?

–No ho sabem –em respon en Dean aquest cop–. Però no deu faltar gaire més. Els teus poders de jedi estan augmentant molt ràpid.

De sobte en Sam es posa en tensió. Ens mira alternativament a mi i al seu germà amb els ulls molt oberts i amb un únic pensament al cap: “És clar! Com és que no ho has vist! Oh, burro, burro, Sam!”. Corre cap a la taula i remena uns papers a la desesperada mentre ens explica què li passa.

–Em pensava que eren coordenades, però no existeixen. M’hi he estat trencant el cap tot el dia, però ara hi he caigut.

Para de cop i alça un paper mig rebregat a l'aire perquè el puguem veure.

Al paper hi ha uns números: 223131901.

–I què? –diu en Dean a qui sembla que no agraden les endevinalles.

En Sam hi escriu algunes coses i el torna a mostrar.

Ara, al paper hi diu: 22/3/13-19:01.

–Vas escriure inconscientment la data i l'hora exactes.

–Però això és avui... –dic amb un fil de veu. El pols se'm comença a accelerar.

–Més exacte... –diu en Dean acostant-se el canell als ulls. Un segon després de fer el moviment, el rellotge pita, igual que el meu i que el del campanar del poble. Compto les campanades... n'hi ha hagut set.

–Jo no vull... –els ulls se'm omplen de llàgrimes i alguna de traïdora cau deixant un rastre vermell a les galtes-. No hi ha cap cura?

–Ho sento molt –intenta reconfortar-me en Sam-. Encara no hem trobat res.

–Però jo... jo... JO NO CREC AQUESTES XIMPLERIES! –crido i ploro.

I és veritat, però començo a sentir com aquella cosa es comença a moure i a canviar de posició dins meu.

–No... Impossible –em toco la panxa i faig un pas enrere. Els dos germans fan el mateix. Em costa respirar, no sé si és per la por o perquè el monstre ja vol sortir.

Veig com en Dean es treu una pistola de darrere els pantalons És clar, penso. Són caçadors. I a qui cacen els caçadors? Molt bé, Kira, un deu. Els caçadors maten els monstres.

–Heu de marxar! Ja no ho aguanto més!

Però, a part del dolor i del patiment i de la por, una sensació diferent em puja per la gola. Amb la panxa encara agafada, començo a riure bojament, un riure familiar però que no puc controlar. El mateix riure boig que vaig sentir quan vaig morir per primer cop. Una veu vella i molt més greu que la meua em surt de les cordes vocals sense poder-ho evitar.

–Estúpids! No recordeu que sóc immortal? –el monstre torna a riure amb bogeria i malícia.

–Qui ets? –crida en Sam.

Torno a agafar el control del meu cos, respiro fort i intento parlar.

–S'arrapa a mi. És tan fort...

Començo a cridar, obro la boca i emeto un so molt agut. Ho veig tot i ho sento tot, però els dos germans no semblen sentir res. El meu cos deixa d'estar en tensió i en perdo el control. El monstre m'ha fet fora.

–Massa tard –fa el monstre amb ironia.

–Kira? –em crida en Dean.

–En Kira ja ha marxat de l'espectacle. Per fi jo he entrat a escena.

El monstre torna a riure i amb un moviment del braç estampa en Dean i en Sam contra la paret del darrera seu, sense tocar-los.

–Això serà molt i molt divertit.

En Dean, que continua amb la pistola, m'apunta i dispara. La bala perfora tot el pit i s'allotja al cor. El monstreriu. Sembla feliç.

–Ignorant! –exclama–. Ja saps que sóc immortal! Ningú no em pot fer res tret de mi mateix!

–Qui ets? –repeteix en Sam concentrant-se, el cop l'ha atordit.

–Sóc la justícia –diu el monstre–. Tinc el poder de netejar tota aquesta escòria. Jo sóc el Déu d'aquest nou món, perquè... jo decideixo qui viu o mor!

El monstre ha deixat de riure i ara està seriós.

–Jo sóc Kira. Que faràs, matar-me?

–No. Vull saber què ets.

–Ja t'ho he dit! –el monstre s'enfada i alça una mà. En Sam vola pels aires i va a parar a l'altre costat de l'habitació. Quan cau, no es torna a moure.

–Saaam! –crida en Dean desesperat–. Sammy, Contesta'm!

Però en Sam no es mou.

–Uupss –diu amb ironia el monstre.

–Et mataré –diu enfadat, en Dean. La ràbia li surt a l'exterior–. Et mataré amb les meves pròpies mans!

S'impulsa cap al monstre. Poca estona després ja torna a ser a terra, però aquest cop amb una mà i mig braç clavat al pit. El braç del monstre. La mà i el braç surten del pit d'en Dean recoberts de sang degotant per les puntes dels dits.

–He dit que jo decidiré qui viu o mor a partir d'ara, i tothom qui digui o faci el contrari també morirà. No em podeu parar, ningú no pot!

I torna aquell riure insuportable que deixa la pell de gallina i fa que els cabells de la nuca s'arressin.

CINQUENA PART

22/03/2018

Document: V1357634

Raquel Lawliet,

Pseudònim: L

Tot anava bé fins que Ell va aixecar-se de l'obscuritat i va emergir del cos d'aquell pobre nen innocent. Avui fa cinc anys d'aquell dia. Hem patit durant cinc anys, però això s'ha acabat.

Penso posar fi a aquest sofriment.

Que Ell imposa la justícia? I una merda. A Ell només li agrada matar i veure la gent sofrir. La veritat es que Ell no és humà, és un monstre. Sí, un monstre. Un simple assassí. Ningú sap el que és correcte, just o dolent. Ell no és Déu, i com a opinió diré que per molt que indiqués un camí a seguir i tots els éssers humans el seguissin, això no vol dir que sigui el nou Déu d'aquest món. És només un assassí en sèrie. Només això. Res més.

Però això pot canviar. He trobat la manera de matar un ésser immortal. He trobat la manera d'enviar-lo un altre cop directe al purgatori. I és que jo també sóc especial. Jo també tinc el poder de matar. Però no em tornaré boja com Ell, perquè jo moriré jove. O mors essent un heroi, o vius prou per veure't convertit en el malvat de la història.

El meu poder no és simplement el de matar, puc fer altres coses. Perquè al meu interior no hi ha un monstre que se m'està menjant, igual que a

Ell. A dins meu hi ha un àngel. Sí, al món no només hi regna el mal. A vegades, poques vegades, però a vegades un àngel s'apodera del teu cos i fa el bé, i jo sóc un exemple d'una d'aquestes poques vegades.

Així que, prepareu-vos, perquè jo i el meu àngel venim a imposar la justícia.

DESCONÈIXER ET FA CONÈIXER, Carla Fernández Gutiérrez

–Tu creus? –vaig exclamar.

–És clar que sí! Va, segur que no t’hi atreveixes... –continuava insistint la Sandra.

Així que, cansada que m’hi insistís, ho vaig fer. Em vaig aixecar de la taula on érem. Les cames em tremolaven com si portés tacons de trenta centímetres però vaig aconseguir arribar a la taula on era ell. Serios, mirant el mòbil (suposo que parlant per Whattsap, que ara està de moda) i prenent una Fanta de taronja. En aquell moment desitjava que la terra se m’empassés i l’únic que podia fer era tartamudejar intentant pronunciar paraules inútils. Ell, que feia estona que ja devia saber pels nostres riures nerviosos que parlàvem d’ell, va alçar la vista. Li vaig mirar els ulls. Els tenia preciosos, encara més macos que de lluny, de color marró fosc, com els meus. Notava com una gota de suor em relliscava pel front i queia per una galta. Suposo que ell també ho devia notar... Tenia moltes ganes de conèixer-lo perquè l’havia vist poc però em semblava molt responsable i ferm, cosa que m’encantava d’un noi perquè jo sóc tot el contrari: boja. I...què més dir, era guapíssim. Així que em vaig armar de valor i, aguantant la mirada cap als seus ulls, vaig dir:

–Hola...

Uf! Ja ho havia dit. Ara, que passés el que Déu volgués.

–Hola? –no sabia si aquest *hola* havia estat amable, amb ironia i sarcasme, amb seriositat, amb mala llet... I si no era prou maca per a ell? I si jo no l’atreia? I si en canvi li agradava la Sandra? Havia de ser positiva i pensar que almenys m’havia respost a la salutació.

- Que et passa alguna cosa? –va dir. Portava trenta segons allà de peu davant seu sense dir-li res més i mirant-lo de manera intensa...

Era normal que pensés que me’n passava alguna, o fins i tot podia estar pensant que estava com una cabra, o que m’havia escapat d’un

psiquiàtric... No volia que tingués una mala impressió de mi, així que m'hi vaig llançar.

–Hola.Com et dius? –crec que va semblar massa directe.

–Em... Manel. I tu? –amb aquest *i tu* va ser com si m'estigués a punt de morir de set i de cop m'aparegués un got d'aigua fresca a les mans.

–Jo... Clara...

Com podia seguir nerviosa si ja havia passat el pitjor?

–Ah, encantat Clara! – la seva veu era greu i profunda. Parlava tranquil, es notava que estava acostumat a tractar amb molta gent.

– I què fas aquí –va seguir–, en un bar amb la teva amiga? En comptes d'anar a la platja o a passejar a l'aire lliure?

–Doncs res... A la platja no hi podem anar perquè no tenim cotxe. Ni en podríem tenir, ja que tenim quinze anys.

–I digueu-me, no sé si és massa aviat...Tot i que encara no ens coneixem gaire, voleu que demà us porti a la platja?

Vaig obrir els ulls com taronges. No em podia creure el que estava sentint. Aquell noi tan guapo de qui feia cinc minuts ni sabia el nom ja em volia portar a la platja! Què fàcil, no?

–Home, no volem ser molèstia... –vaig haver de dir això per no dir un sí rotund i eufòric.

–Molèstia? Cap ni una! Mireu, tinc una mica de pressa, haig de tornar a la feina. Aquí us deixo el meu número. Truqueu-me. Adéu maques! Ens veiem demà! –va dir mentre sortia per la porta amb un braç aixecat.

La Sandra i jo ens vam mirar i vam esclatar a riure saltant de felicitat. Ens havia dit *Adéu maques*. Maques! Jo m'havia posat vermella, sort que ell ja havia marxat. Estàvem molt felices, mai havíem anat a la platja amb un desconegut conduint. I no era qualsevol, era un desconegut molt atractiu i amb una veu que enamorava.

* * *

I ja estàvem en marxa. Jo, per descomptat, al seient del copilot, i la Sandra al darrere. Li mirava la mà mentre canviava de marxés. Feia moviments seus, relaxants... Definitivament m'havia enamorat. Vaig

aixecar el cap per mirar-li la cara mentre ell conduïa. Amb la finestra oberta, els cabells una mica llargs se li movien al ritme de les onades del mar. Tenia la mirada fixa a la carretera. Aquells ulls marrons no me'ls havia pogut treure del cap durant tota la nit, pensant que a la platja, en algun moment que estiguéssim sense la Sandra, es clavarien en els meus i evocarien una passió i un amor que desembocaria en un petó com el que sempre havia somiat. De sobte, va obrir la boca:

–Sandra, et vindria de gust un gelat?

“Perdona? Li preguntes abans a la Sandra que a mi?”, vaig pensar. En aquell moment em vaig començar a posar una mica gelosa. Encara que podria ser que aparquéssim i ella hagués de baixar del cotxe per anar a comprar el gelat i mentrestant nosaltres dos ens escapéssim junts. Hauria estat tan romàntic...Però no. No va passar això. Encara pitjor.

–No, gràcies. Però potser la Clara sí que en vol un.

“Gràcies Sandra, com si jo no tingués boca per parlar”, vaig pensar.

–No, no, no vull cap gelat. Té més de dues-centes quilocalories. –vaig haver de respondre així de seca perquè no em tractessin com una nena petita.

Ell va fer una rialleta i, tot seguit, va deixar anar aquell típic discurs que diu tothom quan dius a paraula *caloria*:

–Però, dona, si estàs molt bé. No et capfiquis llegint les etiquetes dels productes per veure si uns engreixen més que d'altres. Gaudeix-ne!

I em va llançar un somriure de complicitat que va fer que jo també li n'hagués d'enviar un altre.

El trajecte seguia i tot anava bé. Jo i la Sandra queixant-nos dels deures de l'escola i en Manel criticant les persones dels cotxes que ens avançaven. Fins que la Sandra es va començar a marejar. Allà va ser fatal el meu error. Vaig dir que haviem de parar. La Sandra va sortir corrents del cotxe per anar a la gespa a seure. I jo i en Manel ens vam quedar recolzats al cotxe.

Jo anava mirant de reüll aquells ulls marrons i aquella boca tan fina que s'emplenava de fum amb el cigar. Quan la Sandra va tornar, en

Manel li va oferir de seure a davant perquè allà les persones es maregen menys. I ella hi va accedir.

Un cop al cotxe de nou, sense poder fer-hi res, anava veient com ells dos parlaven i reien de forma alegre, se sentien molt a gust. Al darrere, em mirava amb cara de pomes agres la finestra desitjant que la Sandra desaparegués. Semblava que ells dos s'entenien perfectament, i jo era la que sobrava. Segur que anaven mirant cap enrere per assegurar-se que hi havia algú més, perquè si jo no hi hagués estat segur que s'haurien besat. M'estava posant nerviosa imaginant en quin moment havia accedit a cedir el meu seient al costat d'en Manel a aquella usurpadora. Segur que quan arribéssim a la platja ells posarien les seves tovalloles de costat i jo m'hauria de quedar separada. No podia aguantar més aquelles rialles i frases en veu baixa a l'oïda entre ells. Si hagués portat el meu MP3 hauria pogut aïllar-me d'aquella parella de falsos i relaxar-me. Però no l'havia portat pensant que tot aniria bé tal i com jo ho havia pensat i planejat. Però no va ser així.

Tot i que mirava per la finestra, cada dos minuts girava el cap per veure'l un momentet. Aquells ulls marrons que m'havien enamorat estaven concentrats en una altra que no era jo. El primer que vaig sentir va ser ràbia, tant perquè ell s'oblidés de mi tan ràpid i anés per una altra com perquè la Sandra me'l tragués. Després vaig començar a notar un petit sentiment de revenja que a poc a poc va anar en augment. Volia fer tot el possible per tal que la parella feliç no ho estigués.

Roses. Un cartell a la carretera anunciava que ja estàvem arribant al nostre destí. Encara que jo ja sabia que el meu era estar sola veient la parella feliç. Ens podia imaginar: ells dos bevent xampany a la vora del mar, i jo en un racó del passeig marítim sola. Què trist. No volia que fos així. Jo havia de ser la seva noia bevent xampany a la platja.

Mentre pensava això, no em vaig adonar que ens haviem desviat i que anàvem cap a una altra direcció. Em va semblar estrany i li vaig preguntar al meu company de xampany cap on anàvem. No em va

respondre. La Sandra (la falsa) estava com jo: no sabíem on ens portava. Confuses i amb por, li vam dir que aturés el cotxe però no ens va fer cas. I sense tenir temps de fer res, el vehicle va topar contra una tanca de ferro i va caure cinc metres cap avall. Vam fer unes quantes voltes rodolant i finalment vam acabar xocant contra un arbre.

No sé quant temps vaig estar inconscient, potser deu minuts, no ho sé, el cas és que quan em vaig despertar ja no sentia l'alegre conversa de la Sandra i en Manel. No sentia res més que la meva respiració que impedia que m'ofegués. Tenia les cames atrapades pel seient d'en Manel i notava un mal molt agut a l'esquena. Girant una mica el cap podia veure el cos de la Sandra al seient del copilot. Li vaig tocar la cara però no es va moure. La tenia mot freda. I em va caure una gota dels ulls. Havia perdut la meva amiga. En aquells moments l'únic que necessitava era una mirada dels ulls marrons del meu company de xampany, una mirada que podia sanar qualsevol ferida i avivar a tothom que la rebés. Una mirada que podia fer miracles, així que vaig alçar la vista per comprovar que ell era viu, però... ja no hi era.

OBRINT PAS, Laura Masmiquel

Crec que he vingut massa d'hora. Si, encara falta una bona estona perquè siguin les vuit. No havia estat mai aquí. M'ho imaginava molt menys seriós i més petit. És millor que m'assegui cap al darrere per si he de marxar abans per agafar el tren. El viatge de vinguda se m'ha fet etern, a veure si de tornada puc dormir una mica. Per fi comença a entrar gent. Tots són més grans que jo i van amb americanes, corbates i barrets. Però que no és un acte dirigit a estudiants? Dos nois joves fan proves amb el micròfon. Tothom s'ha assegut i està parlant des del seu seient amb el veí del costat. El xiuxiueig i les rialles omplen la sala. Jo no tinc ningú al costat. És clar, no conec a ningú.

Un home de vestit gris s'aixeca a poc a poc de la primera fila i convida a fer al mateix a l'home del seu costat, vestit de negre, més elegant i més gran. Ben tranquils i sense deixar de xerrar, arriben a la taula des d'on un tal Senyor Miralles ens ha de meravellar amb el seu discurs. L'home de gris fa una presentació pèssima, llarga i decebedora de l'home de negre que, pel que he entès, és el senyor Miralles. Comença la xerrada. El senyor Miralles, catedràtic elegant i educat, ara ens diu bona tarda i ens dóna alguns conceptes bàsics que realment agraeixo molt. Ell sí que parla bé! Sembla molt bon home, molt honest. Buf, quin fred que fa de cop! Deuen haver obert la porta.

–Ei, perdona, és aquí la xerrada de filosofia, oi?

M'ha espantat! Crec que he fet un bot i tot! Suposo que és normal espantar-me, que m'ho ha dit a la orella, ben a prop, xiuxiuejant. Que el seu alè m'ha fet pessigolles al coll i tot.

–Sí, sí, és aquí.

Fa un somriure agraït i s'asseu ràpid al meu costat, sense poder evitar fer soroll amb l'abric i la maleta. La veritat és que fa molt fred, a fora. Assegut, s'intenta treure l'abric a poc a poc per no fer soroll, però els moviments lents encara són pitjors.

Un cop tret l'abric, el soroll de la cremallera del jersei va lliscant a poc a poc en l'ambient i ressona al meu cap sense deixar-me sentir la veu suau i harmoniosa del senyor Miralles. Bfff, m'havia d'haver posat més endavant. M'esforço a sentir les paraules del catedràtic, però és impossible! Ara aquest noi vol obrir la maleta. Sóc l'única que l'esta maleint? Potser sí, potser no fa tanta remor. Velcro. La maleta s'obre amb velcro. Algun soroll més, noi? És clar, ara és el torn del paper de plata. Agafa l'últim tros d'un entrepà casi desembolicat i se'l posa a la boca intentant no cridar l'atenció. Per sort, el deixa tal com estava a la maleta, sense fer-ne una bola, que ja seria massa. Treu una carpeta de la maleta i, de la carpeta, un foli i un bolígraf. És veritat, potser jo també hauria de prendre apunts. Però, si ho faig, no gaudiré de la xerrada. De fet, ara tampoc n'estic gaudint per culpa d'aquest... En fi, val més que segueixi només escoltant, com fins ara. Ell creua les cames, em mira i em somriu amb els llavis tancats amb esforç i amb la boca plena. Torna a girar el cap i continua rosegant el pa amb formatge. Quin fàstic! Té els llavis i tot el jersei plens d'engrunes i fins i tot jo en tinc a la cama. Ecs! A veure si puc sentir d'una vegada què diu el senyor Miralles.

–L'apol·lini, tal com dèiem, és el que dóna lloc a la figura, a l'ordre, a la mesura i a la raó. S'expressa fonamentalment en l'epopeia i en l'escultura. En canvi, allò dionisiac expressa l'embriaguesa, la desmesura, la renovació, la força, la vitalitat, l'ímpetu. Aquest s'expressa fonamentalment en la música i en la poesia lírica. Així, doncs, podem parlar de...

El senyor Miralles calla de cop. Tothom es gira cap a un costat i cap a un altre buscant l'origen del so que ha interromput el discurs. Miren cap a mi. Obrint Pas envaeix la sala amb les seves paraules: *“Som la cançó que mai s'acaba, som el combat contra l'oblit, som la paraula silenciada, som la revolta...”* Almenys la cançó m'agrada. Però la guitarra i la trompeta encara fan la cançó més notòria. I no para de sonar!

Si us plau, que aturi ja aquesta melodia! Ara per fi ha vist que és el seu mòbil, el culpable. Es posa nerviós i li cauen de cop carpeta, full i bolígraf. Encara més rebombori, sí, senyor! Desenganxa el velcro i mou cap aquí i cap allà el paper de plata de dins la maleta. No troba el telèfon. Mare meva... La cançó para de cop. Ja era hora! Però tothom segueix tenint la mirada fixada en nosaltres, els dos joves de la sala. Només perquè devem tenir tots dos uns vint anys, ja es deuen pensar que hem vingut junts. Quina ràbia, tu! El tornen a trucar i Obrint Pas torna a ser aquí, però per sort troba el mòbil i l'apaga. Almenys no ha agafat la trucada, que ja seria massa! Posa el telèfon en silenci. Les mirades de superioritat retornen més tranquil·les al catedràtic i l'home, comprensiu, continua el seu discurs sense fer cap menció desagradable a l'incident. Si jo fos qui parlés, no seria tan comprensiva! Oh, cada cop em posa més negra el noi aquest, de debò! I a sobre ara em mira mig somrient, buscant suport i compassió. Què es pensa? Idiota. El deixo estar i escolto el senyor Miralles mentre el nen que tinc al costat, que de debò que és com un nen petit i malcriat, recull la carpeta, el foli i el bolígraf que li han caigut a terra i es resigna a prendre apunts tal com feia abans. Per fi! Per fi només se sent la veu del catedràtic!

* * *

S'acaba la conferència. Buf, m'han vingut moltes ganes de llegir-me *Així parlà Zaratustra* i *Més enllà del bé i del mal*! Que bé que ja tingui tots dos llibres a casa. La veritat és que la xerrada m'ha agradat més del que esperava i tot! Ara dos nois joves que no conec estan passant micròfons sense fils a les persones del públic que tinguin preguntes. S'aturen a la primera fila. L'home de gris inicia el torn de preguntes. Ah, és el senyor Sala. No el sento. Si no hagués arribat tard i m'hagués assegut més endavant, segur que el sentiria. Però, de fet, aquest no és el problema, el problema és la noia d'aquí al costat. Molt bufona, s'ha de dir, però insuportable. Ha estat toota la xerrada molestant-me! I jo li somreia i tot, intentant-me fer el simpàtic, però ella com si res. Té un rellotge que no ha parat de fer tic-tac durant tota la conferència, que segur que li ha costat una fortuna.

A sobre, no m'ha deixat recolzar el braç en el meu recolzabraços ni un segon. És clar, com que ella hi era primer, es deu creure amb el dret d'envair-me l'espai. No sap pas amb qui està tractant, eh?, no sap pas qui sóc, jo! I mastega xiclet. Que mal educada. Perquè no el mastega normal, no, ella ha d'obrir la boca ben, ben oberta per després tancar-la un segon i tornar-la a obrir ben, ben oberta i fer un soroll repetitiu de saliva i de xiclet que rebot a les dents. Quin fàstic! I a sobre es creu superior, encaixa perfectament en aquest ambient.

Ara li cau el moc. I remena que remenarà en aquesta bossa grandiosa de Mary Poppins que porta! Per fi troba el paquet de mocadors. L'intenta obrir i no pot. Estripa el plàstic i tots els mocadors li cauen a terra. Li està bé! Agafa un mocador del terra i se l'apropa al nas. Ecs! I es moca. Mare meva... Sóc l'únic que veu que no és normal fer tan soroll mocant-se? Ara sí que no sento la pregunta que fa el senyor Sala! Potser sí, potser no fa tant soroll, potser sóc jo. La blackberry. Ara li toca a la blackberry. No podia tenir un mòbil tàctil? No, ella ha d'anar amb aquest trasto fúcsia i amb purpurina i ha de parlar per whatsapp, que més soroll amb les tecles no pot fer. I a sobre va ràpid en escriure: més soroll encara! Es deu passar el dia a dins del mòbil. Nena petita, que és una nena petita, que no sap ni comportar-se en una xerrada! Si sabés qui sóc, jo!

* * *

Per fi s'ha acabat el torn de preguntes. El senyor Sala és tan curiós que ens estariem aquí fins demà al matí. Sembla que es porten bé, aquells dos. Porten molta estona mirant-se de reüll l'un a l'altra. Que tímids. Va, llençat, fill, que per un cop que una noia et mira! Que t'ha mirat més a tu que a mi. No ens va pas sortir gaire agraciat, no, el nen. Però he de dir que em va fer molta gràcia que seguís el camí del seu pare. El meu camí. Encara que no hi té res a fer, pobre. Ja ho diu la seva mare que no ens assemblem en res, que jo sóc ordenat i honest i que ell és un orgullós, malendregat, que no sap parlar, ni deixar-se ensenyar, ni fer res. Crec que exagera, però és veritat que som ben diferents.

Mira que sonar-li el mòbil... És un cas com un cabàs. Espero que no deixi escapar aquesta noia, que sembla molt maca i va tota pintadeta i ben posada, que ha vingut a la conferència i, a més, s'han assegut de costat. Potser és que ja es coneixen, potser van junts a la facultat. Però a mi aquesta noia no em sona de res... Si es coneixen, la tenia ben amagada!

–Miralles, una conferència excel·lent.

–Gràcies, senyor Sala. Les seves aportacions hi ha ajudat molt.

–Oh, si us plau, digui'm Pep.

Que hipòcrites que som tots, mare meva. Ja començo estar una mica tip d'aquest món d'aparences. Sembla absurd que els filòsofs, o els que ho pretenem ser, haguem de parlar entre nosaltres sota aquesta màscara. “Digui'm Pep”, diu. És clar, com que li ha agradat el que li he dit, ara li puc dir Pep, té gràcia. Tothom em felicita per la xerrada. No m'agrada que em felicitin tant, exageren i ho sé i em sento incòmode.

–Gràcies, gràcies. Gràcies per venir, senyora Casas. Gràcies, senyor Pou. Fins aviat. Gràcies. Igualment. Records a la família, senyora Carreres. Gràcies. Un plaer. Adéu, adéu.

Per fi em deixen tranquil. Vaig esquivant gent que parla i em mira amb somriures. A veure si aconseguixo arribar als nois. Tots dos estan recollint les maletes i abrigant-se. No sembla que es coneguin, no es diuen res. Crec que no, que no va a la mateixa facultat que el nen. La noia mira el rellotge. Ai, sembla que té pressa i se'n vol anar. Ell la deixa passar i ella passa ràpid, intentant esquivar la seva mirada, però es miren. Nen, però no la deixis marxar, convidem-la a sopar! Segur que la mare es quedaria parada, si la portés a casa. La noia diu adéu als dos nois joves de l'entrada, no rep resposta. Se'n va. Quina llàstima. El nen s'hauria d'haver empassat el seu orgull per un cop i no deixar-la marxar! Ja s'ha abrigat i em mira. Veu que la gent no para d'aturar-me per dir-me com ho he fet de bé i riu. Té la boca plena d'engrunes de pa. Potser per això la noia ha fugit casi corrents. Per fi arribo al nen.

–Molt bé, eh, pare. Suposo que estàs fart de sentir-ho. Escolta, em deixaràs *Així parlà Zaratustra*?

–Sí, sí. Ai, fill, mira que sonar-te el mòbil a mitja conferència... En fi, estic molt atabalat. Anem? Va, afanyem-nos, que potser encara atrapem aquesta noia teva. Com es diu?

–Quina noia? Què dius?

–Ja he vist que us miràveu amb la noia del teu costat. Ja sé que sempre fa vergonya parlar d'això amb els pares, no cal que m'ho diguis. Però tu deixa estar la vergonya i surt corrents a buscar-la, va, que sembla molt maca! Convida-la a sopar, si vols!

–Però si no la conec de res i m'ha posat negre durant tota la conferència, que no parava de fer sorolls! No els senties? Ni boig la convido a sopar!

* * *

Potser hauria de fer cas al pare. Al capdavant, és una noia molt guapa. Quines cuixes que tenia! Potser fa filosofia com jo, tot i que no l'he vista mai per la facultat. La recordaria. Però potser me la hi trobo un dia d'aquests! Li hauria d'haver preguntat el nom. Així, almenys, tindria alguna cosa a la qual aferrar-me. Mira que he tingut dues hores per fer-ho, eh! I mira que és maca. Molt maca. Tant de bo que la torni a veure. Que sóc un exagerat, home, que tampoc m'ha molestat tant. Que era jo, que tenia ganes de mirar-la.

* * *

El torn de preguntes s'ha allargat molt. La veritat és que cap al final ja no escoltava gaire. L'home de gris no parava de qüestionar coses per deixar clar que ell també és un entès en Nietzsche i el pobre senyor Miralles intentava respondre el que, de fet, ja eren afirmacions. Ell s'ha comportat prou, en el torn de preguntes. M'ha mirat alguna vegada de reüll. Tant córrer, per res. Se m'acaba d'escapar el tren. Tenia els ulls clavats a les meves cuixes, i algun cop els ha arribat a enlairar fins a la cara i tot. Que tímid que se'l veia. Tothom té prejudicis, potser jo n'he tingut massa. Què hi devia fer, allà? Potser cursa filosofia.

Li podria haver fet preguntes sobre la carrera, que encara estic indecisa sobre el futur. Era una bona oportunitat. Li hauria d'haver preguntat el nom. De fet, semblava bon noi. M'ha intentat somriure i tot, pobre. Quan passa el pròxim tren? He estat massa esquerpa. No m'agrada gaire la gent, però ell semblava amable. Com es deu dir? Pere, Joan?

Sí, li havia d'haver preguntat el nom, o el número de telèfon. Sí, i un dia d'aquests el podria trucar i sonaria Obrint Pas. I coneixeria algú de la ciutat! Uf, el proper tren ve d'aquí a una hora i mitja, arribaré a casa a les tantes. Si li hagués demanat el número de telèfon mentre el senyor de gris no parava de preguntar, ara el tindria. I el podria trucar. I el trucaria.